

De Madonna's van Pervijze

Engelen bestaan...

1914 – 1918

Londen, september 1914

Op het perron van Victoria Station verzamelt een bonte groep. Twee dames springen in het oog: geellederen jas, dito schoenen, beenwindels én een kniebroek. Vrouwen in broek... schandalig! Vroedvrouw en motorfanate Mairi Chisholm en de piepjonge eveneens Schotse, amateur-motorrijdster Elsie Knocker zijn geselecteerd als verpleegsters voor Munro's Flying Ambulance Corps. Helpende vrijwilligers voor de slagvelden in Flanders Fields!

Mairi met lamp in haar hand, Elsie gebogen over een gewonde soldaat

Op weg naar hun derde post op 11 september 1917. In de achtergrond Suicide Corner, de bocht in de Veurnestraat in Pervijze

Begin november 1914.

Enkele straten geflankeerd door stenen karkassen, en puin... overal puin, gruis en brokstukken. Pervijze !

Kapot geschoten tijdens de IJzerslag om Diksmuide en Nieuwpoort. Mairi en Elsie kijken geschrokken en ontgoocheld rond. Toch willen ze hier in dit bijna dode dorp een hulppost opzetten. Elsie's idee. Revolutionair ! 'Te veel jongens sterven in ambulances of kort nadien in het veldhospitaal in Veurne. We verspillen energie en tijd. Een hulppost aan het front. Dat hebben we nodig.' Vrouwen aan het front ? Verboden, commandeert de legerleiding.

Maar dan kennen ze Elsie nog niet. Vastberaden en met koppig doorzettingsvermogen krijgt ze haar zin. Ze kiest Mairi Als compagnon kiest ze Mairi, gekend om haar ijzeren fysiek en haast onuitputtelijke werkkraft. En op de koop toe een vrouw met stalen zenuwen. Deze meiden zullen hun mannetje wel staan!

Het leven in het veldhospitaal is beehard. In een kelder slapen met de kleren aan, beschuilen met vlees uit blik knabbelen, schuilen voor inslaande granaten. En wind, regen en kou trotseren...

De verpleegsters verzetten bergen werk. 's Nachts met de soepketel tussen hen in naar de voorpost laveren, zwaar bepakte soldaten met de draagberrie afvoeren, wonden verzorgen, tanden trekken, zieken verzorgen, mannen met shellshock bijstaan, tijdens de barre winters warme kledij uitdelen... Elsie, de durfal, bestuurt de ambulance en samen met Mairi haalt ze onder vijandelijk vuur gewonden op. De vrouwen worden symbool van opoffering en moed. Elsie krijgt zelfs met de Duitsers een afspraak voor elkaar: overdag mag ze met de motorzjspan naar vliegtuigwrakken rijden om slachtoffers te helpen. Met de moto rijden, soldatenkleren dragen, mannenwerk verzetten en zelfs een sigaretje roken ... voor de jongens zijn het heldinnen. Een lichtpuntje aan het sombere front. Manwijven? Neen verdomme, engelen!

Het Belgian Field Hospital waarvoor de Britse ambulances van Munro's Flying Ambulance reden, was ondergebracht in de gebouwen van het Bisschoppelijk College van Veurne.

Na drie en een half jaar krijgt de oorlog ook onze heldinnen te pakken in de vorm van een gasgranaat. In de tijdspanne van één maand worden beiden overgebracht naar Engeland. De hulppost wordt definitief gesloten.

De Eerste Wereldoorlog aan het front in Vlaanderen is bijna voorbij...

Elsie, eens weeskind maar na haar huwelijk barones de T'Serclaes, woonde nog tot 1978 op het platteland in Surrey, in een cottage met het trotse opschrift Pervyse.